

τὸν πλέον. Πᾶσάν μοι ἐρημοὶ τὴν οἰκίαν, χαλκίνδα παίζων!). Διότι οἱ ἀστρογάλοι δὲν ἐξαρκούσιν αὐτῷ πλέον, ὅσμηραὶ δὲ αὐξάνουσιν αἱ πονηραὶ αὐτοῦ πράξεις. "Αν ἐρωτήσῃ τις αὐτὸν ποῦ ἡ θύρα τῆς σχολῆς, ἡ ἀπαισία αὐτῇ θύρα, ἐνθα τῇ τριακοστῇ ἐκάστου μηνὸς ὀφείλω νὰ μετρήσω τὰ διδάκτρα, κὰν τὰ Ναννάκου κλαύσω 2), εἶναι ἀδύνατον νὰ δώσῃ αὐτῷ τὰς ἀναγκαίας πληροφωρίας· τούναντίον ἐξαίρετα γινώσκει καὶ δύναται ὅποιον-δήποτε ἄλλον νὰ διδάξῃ τὸν τόπον, ἐν ᾧ συναθροίζόμενοι παίζουσιν οἱ ἀχθοφόροι καὶ οἱ δραπεταὶ δοῦλοι! Τὸ δύστηνον αὐτοῦ ἀδάκιον, ὅπερ καταδαπανᾶμαι ἐπιστρωννύουσα κατὰ μῆνα διὰ κηροῦ, κεῖται κατὰ τοὺς πρόποδας τῆς κλίνης αὐτοῦ παρθένον ἀπὸ πάσης γραφῆς· ἂν τυχαίως ἀποφασίσῃ νὰ ρίψῃ ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα, οὐδὲν ἀγαθὸν χαράσσει ἐπ' αὐτοῦ, ἀποξέει δὲ μόνον πάντα τὸν κηρόν. Οἱ ἀστρογάλοι αὐτοῦ εἶναι ἐμπειρηγμένοι πανταχοῦ, ἐν τοῖς θυλακίοις, ἐν τοῖς κόλποις, εὐτραφεστέροις τῆς ληκύθου, ἢν εἰς παντοίας χρήσεις μεταχειρίζομεθα . . . Οὔτε τὸ ἄλφα οὔτε τὸ βῆτα δύναται ἐτι ν' ἀπαγγείλῃ, ἂν μὴ πεντάκις ἐπανειλημμένως φωνήσῃ αὐτῷ ταῦτα. Εἶναι τρεῖς ἡδὴ ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ πατὴρ αὐτοῦ προσπαθεῖ νὰ διδάξῃ αὐτὸν νὰ γράφῃ τὸ ὄνομα **Μάρων**, ὁ προκομμένος δὲ ἀντὶ τούτου γράφει **Σίμων**! Ἐπὶ τέλους μοι εἶπεν ὅτι εἶμαι μωρὰ, βαδανίζομένη ὅπως διδάξω αὐτὸν γράμματα, ἀντὶ νὰ πέμψω αὐτὸν εἰς φύλαξιν ὄνων. Ὅσάκις θέλομεν ἐγὼ ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, γερόντιον ἡμίκωφον καὶ ἡμίτυφλον, ν' ἀκούσωμεν αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνοντος τὸ μάθημα αὐτοῦ ὡς νηπίου, πρέπει νὰ ἴδῃ τις πῶς ἄρχεται τούτου· νομίζει τις ὅτι βλέπει ὕδωρ ἐκρέον ἀπὸ διερχομένου ἀγγείου! "Απολλων κυνηγέτα! ἡ μάμμη θὰ σοὶ διηγήθῃ τοῦτο (ἀγνοεῖ ἀνάγνωσιν) ἢ ὁ τυχὼν Φρύξ. "Αν ζητήσῃ τις παρ' αὐτοῦ πλειότερον, ἐξαφανίζεται καὶ ὅτε μὲν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας δὲν ἐμφανίζεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἀποτελῶν κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα τὸ βαδανιστήριο τῆς ταλαίνης μάμμης αὐτοῦ, ὅτε δὲ ἀναρριχᾶται ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς στέγης καὶ κάθεται ἐκεῖ προεκβαλλὼν τὰς κνήμας ὡς πύθνηκος ἐπὶ τοῦ πεταύρου αὐτοῦ. Ἐννοεῖς ἀρκετὰ πόσον σπαράσσεται ἡ καρδία μου, βλέπουσιν αὐτὸν εἰς τοιαύτην θέσιν; Καὶ δὲν φοβοῦμαι τοσοῦτον περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καταστρέφει τὸ τέγος ὅλον, τοῦ χειμῶνος δ' ἐπιστάντος, ὀφείλω νὰ πληρώσω καταχωμένῃ ἡμιόλιον ὀβολοῦ ἐκάστην κεραμίδα· διότι μία μόνη ἀκούεται ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν ᾧ οἰκοῦμεν, φωνή: «Ἴδου τὰ κα-» τορθώματα τοῦ Κοττάλου, τοῦ υἱοῦ τῆς Μητροτίμης!» Ἴδε εἰς ποῖαν κατάστασιν ἔφερε τὰ ἐνδύματά του τρέχων διὰ τῶν θάμνων· νομίζει τις ὅτι βλέπει ἁλιέα τῆς Δήλου, διερχόμενον ἐν τῇ θαλάσσῃ τὸν δυστυχῆ βίον αὐτοῦ. Ὡς πρὸς τὴν ἔκτην καὶ εἰκοστὴν τοῦ μηνός (ἐορταὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, καθ' ἃς διεκόπτοντο τὰ μαθήματα), γινώσκει αὐτὰς κάλλιον ἢ ἀστρονόμος τις, ἀυπνία δὲ καταλαμβάνει αὐτόν, ὅταν ἐγγίξωσιν αἱ διακοπαί. "Απαξ ἐτι, Λαμπρίσκε, ἂν ἐπιθυμῇς ἵνα αἶδε αἱ Μοῦσαι3) καλλύνωσι τὸν βίον σου διὰ τῶν εὐεργετημάτων αὐτῶν . . .»

Ὁ Λαμπρίσκος δὲν παρέχει καιρὸν τῇ ἀτυχεῖ μητρὶ νὰ περιγράψῃ τὸ κατηγορητήριον αὐτῆς. Συλλαμβάνει τὸν μικρὸν οὐτιδανὸν διὰ τριῶν τῶν συμμαθητῶν αὐτοῦ καὶ ἐφαρμόζει ἐπ' αὐτοῦ ῥοδερὰν ἐπανορθωτικὴν μέθοδον διὰ παχέως τινος ἱμάντος καὶ βοείου οὐρᾶς, ἅτινα ἀνεπλήρουν, φαίνεται, παρὰ τοῖς διδασκάλοις τῶν ἑλληνικῶν σχολείων τὰς παρ' ἡμῖν ραπίδας καὶ μάστιγας. Μάτην ὁ Κότταλος ἐκλαυσε καὶ ἰκέτευσε «πρὸς τῶν Μουσῶν, πρὸς τοῦ σοῦ πῶγονος, πρὸς τῆς ψυχῆς τῆς μικρᾶς Κοττίδος», μάτην ὠρηκίσθη «ὅτι δὲν θὰ ἐπαναλάβῃ τοιαύτας πράξεις»· ὁ Λαμπρίσκος χωρεῖ μέχρις ἄκρων τοῦ μαθήματος τούτου ἐπὶ πραγματῶν, ἅτινα ἐλπίζεται ὅτι ὁ μικρὸς δαίμων θὰ ἐνθυμῆται. Ὅτε τέλος ὁ διδάσκαλος ἀποκάμνει μαστιγῶν, ἡ μήτηρ τότε ἐπιμένει πρὸς ἐξακολουθῆσιν τοῦ ραβδισμού «μέχρι τῆς

δύσεως τοῦ ἡλίου». Καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸν οἶκον, ζητοῦσα σχοινίον, ὅπως δέσῃ τοὺς πόδας τοῦ ἀλητηρίου αὐτῆς καὶ οὕτως ἐκθέσῃ αὐτόν εἰς θεὰν ταῖς Μοῦσαις, ἃς ὕβριδεν. Ἀναντηροῦτως αἱ μνῆρες τῶν χρόνων ἐκείνων εἶχον τὴν καρδίαν ὀλιγώτερον εὐαίσθητον ἢ οἱ πατέρες τῆς σήμερον.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ ΚΑΙ ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΝ.

Γνωστὸν ὅτι ἐν Ρωσίᾳ ὡς καὶ παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις λαοῖς τῆς Ἀνατολῆς ἐπικρατεῖ ἀπὸ τοῦ σχίσματος τῶν Ἐκκλησιῶν οὐχὶ τὸ ἡμερολόγιον, ὅπερ μετερρῦθμisen ὁ πάπας Γρηγόριος ὁ Η' τῷ 1582, ἀλλὰ τὸ ἰουλιανόν, οἷον ἐπεκυρώθη καὶ ἐξεχριστιανίσθη ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου τῷ 325.

Τὸ ἀρχαῖον ρωμαϊκὸν ἡμερολόγιον, οὗτινος αἱ διαίρεσεις ἦσαν βραχύτεραι τοῦ χρόνου, μετέθηκε κατὰ τὴν τῶν ἐτῶν πάροδον τὰς ἰσημερίας κατὰ 80 περίπου ἡμέρας, ὅτε ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, τῇ ὑποδείξει τοῦ Σωσιγένου, ἀστρονόμου τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐθέσπισε τῷ 46 π. Χ. πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τῶν ὥρων τοῦ ἔτους ἰσορροπίας, ἵνα τὸ ἔτος τοῦτο 46, τὸ καὶ «ἔτος συγχύσεως» καλούμενον, περιλαμβάνῃ διάρκειαν 445 ἡμερῶν· ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἐπομένου Ἰανουαρίου τὰ συνήθη ἔτη θὰ περιλαμβάναν 365 ἡμέρας, ἀλλ' ὅτι κατὰ τετραετίαν θὰ ὑπῆρχεν ἔτος «δίδεκτον» καλούμενον ἐκ 366 ἡμερῶν. Τὸ θέσπισμα τοῦτο παρεῖχεν εἰς τὸ ἰουλιανὸν ἔτος μέσον ὅρον 365 ἡμερῶν καὶ 25. Τοιαύτη μεταρρύθμισις ἀπετέλεσε βεβαίως πρόοδόν τινα, ἐν τούτοις μακρὰν ὥριζε διάρκειαν εἰς ἐκάστην τετραετίαν περίοδον, οὕτως ὥστε ἐν τῷ τέλει ἐκαταίδεκα αἰῶνων ἦτοι τῷ 1582, αἱ ἰσημερίαι εὐρέθησαν ἐπασιθνητῶς μετακινηθεῖσαι κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν. Τότε λοιπὸν ὁ πάπας Γρηγόριος ὁ Η', ἐπόμενος εὐχῇ διατυπωθεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἐν Τριδέντῳ συνόδου καὶ ταῖς ὑποδείξεσι τοῦ ἐκ Καλαβρίας ἀστρονόμου Λιλίωνος (Lilio), ἐτροποποίησε τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἔδωκεν αὐτῷ μέσον μῆκος, μεθ' ἱκανῆς τῆς ἀκριβείας ἀποκαθίσταν τὴν ἰσορροπίαν τῶν πολιτικῶν ἐτῶν. Οἱ γενόμενοι ὑπολογισμοί, βασιζόμενοι ἐπὶ ἐξιθάσεως τῶν ἡλιακῶν καὶ σεληνιακῶν ἐτῶν, ἐπαρουσίαζον ὑστέρησιν τοῦ ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ καταρτισμοῦ αὐτοῦ χρόνῳ, ἀνερχομένην εἰς 12 ἡμέρας καὶ τι πρὸς. Ὁ πάπας ὅμως ἐν τῇ ἐφαρμογῇ προσέκοψε κατὰ δυσχερείας, διότι ἐλάττωσις 12 ἡμερῶν καίπερ λογικῇ, παρέδραπτε τὴν ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου ὀρισθεῖσαν μέθοδον πρὸς καθορισμὸν τῆς τοῦ πάσχα ἡμέρας, τῆς κανονιζομένης ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας, τοῦθ' ὅπερ ἐγένετο τῇ 23 μαρτίου 325. Τὴν δυσχερείαν ταύτην λοιπὸν ὑπερσηπῆν διὰ συμβιβασμοῦ τινός, καθ' ὃν ἐφήρμοσε τὴν διόρθωσιν εἰς τὸ ἔτος 325, χρονολογίαν τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου, παρῶν οὕτω 45 + 325 = 370 ἔτη τοῦ ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ ἀπαλείψων 10 μόνον ἡμέρας ἀντὶ τῶν 12 κατὰ τὸν ὀκτώβριον τοῦ 1582· τοιοῦτοτρόπως τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, καίπερ ἱκανῶς διερρυθμισμένον ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, ὑστέρει διαρκῶς ὡς πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ ἔτους 46 π. Χ. χρόνον, τοῦθ' ὅπερ κατὰ τὴν ὁδὸν θὰ καταδειξώμεν.

Εἶδομεν ἀνωτέρω ὅτι τὸ ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἔχει διάρκειαν 365 ἡμερῶν καὶ 25, γνωρίζομεν πρὸς τούτοις ὅτι τὰ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἔτη περιλαμβάνουσι μεταδλητὸν ἀριθμὸν ἡλιακῶν ἡμερῶν, παρέχοντα αὐτοῖς διάρκειαν, ἢν δὲν δύναται τις εὐχερῶς νὰ ἐκφράσῃ δι' ἑκάστον τῶν ἐτῶν τούτων, ἀλλ' ἥτις κατὰ μέσον ὅρον συμπίπτει πρὸς τὸ τροπικὸν ἔτος, ἃς οὐ διαφέρει μόνον κατὰ κλάσμα ἀνάξιον λόγου· τέλος ὅτι ἡ διάρκεια αὐτοῦ παρίσταται ὑπὸ τῆς ἐξῆς παραστάσεως:

$$365 + \frac{1}{4} - \frac{1}{100} + \frac{1}{400} - \frac{1}{4000}$$

ἢτοι

1) Ἡ παιδιὰ χαλκίνδα ἢ χαλκισμὸς συνίστατο κατὰ τὸν Πολυδεύην (Χ, 418) εἰς τὴν ταχίστην διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου περιστροφὴν χαλκίνου τινὸς νομίσματος. Αὕτη ἦν ἡ προσφιλὴς τῇ διασήμεν ἐταίρῃ Φρόνῃ παιδιὰ.

2) Παροιμία, ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ Ζηνοβίου (VI, 40) ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἡρώδα. Ὁ Νάννακος εἶναι ὁ Νῶς τῶν Φρυγῶν, προῖδων τὸν κατακλυσμὸν καὶ κλαύσας δι' ὅλον τοῦ βίου αὐτοῦ.

3) Γινώσκωμεν ἐκ τοῦ Ἀθηναίου (VIII, σ. 348 D) ὅτι ἐνίοτε αἱ σχολαὶ ἐκοσμοῦντο δι' ἀγαλμάτων τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν.

- 365, σημαίνον ὅτι τὸ δύννητος ἔτος ἔχει διάρκειαν 365 ἡμερῶν.
- $+ \frac{1}{4}$ » ὅτι καθ' ἐκάστην τετραετίαν τὸ ἔτος καθίσταται δίσεκτον ἥτοι ἐκ 366 ἡμερῶν.
- $- \frac{1}{100}$ » ὅτι ἐν τούτοις τὰ ἀκροτελεύτια ἔτη αἰῶνος εἰσὶ συνήθη.
- $+ \frac{1}{400}$ » ὅτι πάντα τὰ ἀκροτελεύτια ἔτη τετρακοσιετηρίδος εἰσὶ δίδεκτα.
- $- \frac{1}{4000}$ » ὅτι ὅμως τὸ ἀκροτελεύτιον ἔτος τῆς τετρακτῆς χιλιετηρίδος εἶναι δύννητος.

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω λοιπὸν παραστάσεως προκύπτει τὸ ἑξῆς:
Τὸ γρηγοριανὸν ἔτος = $365 + 0,25 - 0,01 + 0,0025 - 0,00025 = 365,24225$.

Ἐὰν ἦδῃ διὰ τῆς διαρκείας ταύτης τοῦ γρηγοριανοῦ καὶ τῆς τοῦ ἰουλιανοῦ ἔτους ζητήσωμεν ν' ἀνεύρωμεν ὁπόσαι ἡμέραι παρήλθον ἀπὸ τοῦ ἔτους 46 π. Χ. μέχρι τοῦ 1582, ἥτοι ἐπὶ $45 + 1582 = 1627$ ἔτη θὰ ἔχωμεν ὡς διαφορὰν τῶν ἡμερῶν:

Ἰουλιανὰ ἔτη $1627 \times 365,25 = 594\,261$ πλήρεις ἡμέραι
γρηγορ. ἔτη $1627 \times 365,2425 = 594\,249$ » »

Διαφορὰ = 12

Ἐκ τῆς ἀπαλειψῆς λοιπὸν 10 ἡμερῶν ἀντὶ τῶν 12 (1) τῷ 1582 προκύπτει ὅτι τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἔχει ἐν τῇ παρῳδῇ τῆς χρονικῆς περιόδου 1627 ἔτων διαρκῆ καθυστέρησιν 2 ἡμερῶν, ἡ δὲ διαφορὰ τοῦ παρ' ὀρθοδόξοις ἡμερολογίου ἀπὸ τοῦ γρηγοριανοῦ ἦν 10 ἡμερῶν μετὰ τὸ ἔτος 1582, αὐξηθεῖσα κατὰ μίαν ἡμέραν τὸ 1700 καὶ κατὰ μίαν ἔτι τῷ 1800, διότι τὰ δύο ἀκροτελεύτια ἔτη τῶν αἰώνων τούτων ἦσαν «δίδεκτα» μὲν διὰ τὸ ἀρχαῖον ἡμερολόγιον συνήθη δὲ διὰ τὸ γρηγοριανόν, ὃν τρόπον ἡ διαφορὰ αὕτη ἔσται 13 ἡμερῶν τῷ 1900 διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἥτοι οἱ τὸ ἰουλιανὸν ἀκολουθοῦντες ἡμερολόγιον θὰ ἔχωσι τῷ 1900 καθυστέρησιν 15 ἡμερῶν ἐπὶ τοῦ χρόνου, τοῦ ἀπὸ τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου διαρρευσάντος, οἱ δὲ τῷ γρηγοριανῷ ἐπόμενοι ἡμερολόγιῳ θὰ ἔχωσι τὴν διαρκῆ καθυστέρησιν 2 ἡμερῶν. Ἐκ τούτου ἡ διαφορὰ τῶν δύο ἡμερολογίων, ἥτις τανῦν εἶναι 12 ἡμερῶν, ἔσται τῷ 1900 ἡμέραι 13. Πράγματι: Τῷ 1900 ὁ ἀπὸ 46 π. Χ. παρελθὼν χρόνος θὰ παρίσταται διὰ τῶν ἑξῆς:

$45 + 1899 = 1944$ ἔτη

ἐξ οὗ ἔπεται

Ἰουλ. ἔτη $1944 \times 365,25 = 710\,046$ πλήρεις ἡμέραι
γρηγ. » $1944 \times 365,24225 = 710\,031$ » »

Καθυστέρησις τοῦ ἰουλιανοῦ ἡμερολ. τῷ 1900 = 15 πλήρεις ἡμέραι.

Διαρκῆς καθυστέρησις τοῦ γρηγοριανοῦ ἡμερολ. = 2 » »

Διαφορὰ τῷ 1900 = 13 πλήρεις ἡμέραι.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω πρόδηλον ἀποβαίνει ὅτι ἀμφότερα τὰ ἡμερολόγια εἶναι λελανθασμένα, τὸ μὲν πλεον τὸ δὲ ἔλαττον. Ἐὰν δὲ οἱ τοῦ ἰουλιανὸν ἀκολουθοῦντες ἡμερολόγιον ἔχωσι λόγους νὰ μὴ ἀποδέχωνται τὸ γρηγοριανόν καὶ ἂν πάλιν θεωρηθῇ δικαίον τὸ παραιτηθῆναι τὸ ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἔνεκα τῆς ἀνεγνωρισμένης αὐτοῦ ἐλαττωματικότητος, τὸ ζήτημα καταλήγει εἰς τὸ ἑξῆς συμπέρασμα: ἐν περιπτώσει καθ' ἣν, πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ ἐμπορικῶν σχέσεων τῶν δύο ἀντιθέτων μερῶν, κριθῇ καλὸν ν' ἐνοποιηθῶσι τὰ δύο ἡμερολόγια, ἡ διόρθωσις δέον νὰ γείνη ἐκατέρωθεν, νὰ ἀπαλειψῶσι μὲν οἱ τὸ ἰουλιανὸν ἀκολουθοῦντες ἡμερολόγιον νῦν μὲν 14 ἡμέρας ἢ τῷ 1900 15, νὰ ἀπολείψωσιν ὅμως καὶ οἱ τῷ γρηγοριανῷ ἡμερολόγιῳ ἐπόμενοι τὴν ἐκ 2 ἡμερῶν διαφορὰν

1) Ἐν τοῖς ἀποτελέσμασι τῶν ἀνωτέρω πράξεων παρελίπομεν τὰ κλάσματα τῆς ἡμέρας, ἅτινα ἀντισταθμίζονται διὰ τοῦ τακτικοῦ παιγνίου τῶν παρεμβολῶν καὶ θὰ παρᾶσχωσιν ἐν τέλει μίαν πλήρη ἡμέραν τῷ ἔτει 4237. Ἡμέραν ἀποκοπεῖσαν ἐκ προτέρων διὰ τῆς ἀπαλείψεως τῆς δισέκτου ἡμέρας τοῦ ἔτους 4000· εἶναι ὅμως πιθανὸν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἐπιστήμη θὰ ἦναι τὸσον προωδευμένη ὥστε οἱ δισέγγονοι ἡμῶν, κάλλιον γινώσκοντες τὴν διάρκειαν τῆς τροπικῆς ἡμέρας, θὰ εὖ-ρωσι συνδυασμὸν ἀνατρέποντα πάντας τοὺς ἡμετέρους ὑπολογισμοὺς προγενεστέρους ἑσφαλῆς.

αὐτῶν· ἡ τοιαύτη διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου θὰ ἦναι δυνατόν νὰ θεωρηθῇ τοσοῦτω μᾶλλον ἀποδεκτὴ, ὅσῳ καὶ οἱ τὸ ἰουλιανὸν ἀκολουθοῦντες τανῦν ἡμερολόγιον, τὸ ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω βάσεως μετεργουμισμένον ἡμερολόγιον ἀποδεχόμενοι, θὰ ἀποδεχθῶσιν ἡμερολόγιον κοινὸν καὶ ἀκριβές, ὅπερ δὲν θὰ ἦναι πλεον γρηγοριανόν, ὃν τρόπον δὲν θὰ ἦναι βεβαίως καὶ ἰουλιανόν. Ἀλλῶς ἂν μόνον οἱ τὸ ἰουλιανὸν τανῦν ἡμερολόγιον ἀκολουθοῦντες ἐπιδοθῶσι μονομερῶς εἰς τὴν διόρθωσιν αὐτοῦ, τὸ ἐκ τῆς διορθώσεως ταύτης προκύψον ἀκριβές ἡμερολόγιον θὰ διαφέρῃ τοῦ γρηγοριανοῦ· ἐκ τούτου τὸ ἀνωφελές τῆς μονομεροῦς διορθώσεως ἐν τούτῳ προσέτι τῷ ἰσχυρισμῷ βαδίζεται καὶ ὁ λόγος, ἔνεκα τοῦ ὁποίου οἱ τὸ ἰουλιανὸν ἀκολουθοῦντες ἡμερολόγιον διατηροῦσιν αὐτό.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΕΝ Τῇ ΕΚΘΕΣΕΙ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ.

Αἱ Ἀμερικανίδες ἐποιήσαντο ζήτημα τιμῆς τὸ δικαιολογῆσαι τὴν ἀνεξαρτησίαν, ἣν ἐκτίσαντο· ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχωσιν ἐν τῇ Ἐκθέσει τοῦ Σικάγου μέγαρον, ἐν ᾧ νὰ βασιλεύωσιν ὡς ἀπόλυτοι ἡγεμονίδες. Πρὸς αἰσίαν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου αὐτῶν ἀπεποιήθησαν τὴν τῶν ἀνδρῶν συνδρομὴν.

Γυνή, ἡ κ. Πίτταρ Πάμαρ, εἶναι ἡ ἀναλαβοῦσα τὴν ἀνωτάτην διεύθυνσιν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐτέρα γυνή, ἡ δεσποινὶς Σοφία Χάϋδεν, εἶναι ἡ χορηγίσασα τὰ σχέδια, τὰ ἰχνογραφήματα καὶ τὰς λεπτομερείας τοῦ ἀνεγερθσομένου ἰδρύματος. Ἐν τῇ γηραιᾷ Εὐρώπῃ ἀκατανίκητος πρόκλησις συνεΐθισεν ἡμᾶς νὰ κατατάσσωμεν τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν εἰς τὸ ἄρρεν φύλον προωρισμένων ἐπαγγελματιῶν.

Γυνὴ ζωγράφος ἡ γλύπτρια δὲν ἐμπνέει τοῖς ἐν Ἀμερικῇ οἰανδήποτε ἐκπληξιν καὶ αὐταὶ δὲ αἱ ἱατροὶ ἄρχονται προσκτώμεναι δικαιώματα, χωρὶς ν' ἀπαντῶσι πολὺ ζωηρὰν ἀντίστασιν· πόθεν λοιπὸν προέρχεται τὸ ὅτι γυνὴ ἀρχιτέκτων φαίνεται ὡς μία τῶν παραδόξων ἐκείνων μοναδικότητων, αἵτινες θὰ ἦσαν ἄξια νὰ καταδοθῇ μᾶλλον θέμα θεατρικοῦ ἔργου; Δέον ν' ἀναμείνη τις τὴν ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀνέλευσιν τοῦ μνημείου, ὅπερ θ' ἀνεγείρη ἡ Μίς Χάϋδεν ἵνα γνωσθῇ ἂν δέον νὰ ἐγκαταλειφθῶσιν ἢ μὴ αἱ ὑστεροῦσαι ιδέαι τοῦ ἀρχαίου εὐρωπαϊκοῦ κόσμου.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ τοῦ Σικάγου αἱ γυναῖκες θέλουσι νὰ φαίνωνται ὡσεὶ εὐρίσκόμεναι ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν οἴκῳ. Προτίθενται δὲ νὰ διοργανώσωσι πρότυπον μαγειρεῖον, ἀσπλὸν τῶν μικρῶν παιδῶν καὶ νοσοκομεῖον· προτίθενται νὰ καταρτίσωσιν ἀναγνωστήριον, ἐν ᾧ νὰ εὐρίσκωνται ἔργα, ὑπὸ γυναικῶν μόνον γραφέντα καὶ ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ, συντασσόμενα ἀνευ τῆς βοήθειας τοῦ ἄρρενος φύλου· τέλος ἰδιαίτερον παράρτημα ἀφιερωθήσεται εἰς πλήρη ἐκθεσὶν πασῶν τῶν ἀνακαλύψεων καὶ πασῶν τῶν ἐφευρέσεων, ἡ γυναικεῖα ἀρχὴ τῶν ὁποίων οὐδαμῶς δύναται νὰ διαμψισθῇ. Ἡ εὐγλωττος αὕτη διαμαρτυρία ὑπὲρ τῆς τῶν δύο φύλων ἰσότητος θ' ἀποτελέσῃ ἐν τῶν περιεργότερων θεμάτων πρὸς μελέτην, ἅτινα ὑποβλήθησονται εἰς τοὺς ἐπισκέπτας τοῦ ἁλσους Τζάξων.

Καὶ πρῶτον ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς αἱ γυναῖκες δὲν ἀπέχουσι πολὺ τοῦ θριάμβου τοῦ ἀγῶνος αὐτῶν· τοσαύτας ἐποιήσαντο προσόδους ἐν ταῖς διεκδικήσεσιν αὐτῶν, ὥστε ὑφίστανται ἤδη τὰ βάρη κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ, οὕτινος τὰ πλεονεκτήματα αὐταὶ ἀρῶνται. Ὁ τύπος συμπεριφέρεται πρὸς ταύτας ὡς πρὸς πολιτικὰ πρόσωπα. Οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ἐλέγξῃ τῆς δεσποινίδος Πάμαρ ἢ τῆς δεσποινίδος Χάϋδεν ἀνάμειξιν ἐν ζητήματι, ἀπληγορευμένῳ εἰς τὸ φύλον αὐτῶν, τούναναντίον δὲ, αἱ γυνῶμαι αὐτῶν αὐστηρότατα συζητοῦνται.

Υπάρχουσιν ἐφημερίδες, αἵτινες ἀδυνατοῦσι νὰ κατανοήσωσιν ὅτι γυνή, γεννηθεῖσα ἐν τοῖς Νοτίοις Πολιτείαις καὶ ἥς σύζυγος εἶναι εἰς τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν τῆς δημοκρατικῆς μερίδος, ἐκλήθη νὰ ἀναλάβῃ σπουδαία καθήκοντα ἐν Ἐκθέσει,